

[Kjær Rasmussen.]
til konkurrenceevnen. Vi har derfor stillet det før omtalte forslag til folketingsbeslutning, som er til behandling her i dag, som man vil have bemærket, i al fald nogle af ordførerne. Andre sprang stangspring hen over det; jeg ved ikke, om det var, fordi de ikke rigtig havde fået det læst, men til oplysning for disse skal jeg da sige, at vi ønsker, at arbejdsanvisningen vender tilbage til fagbevægelsens arbejdsløhedskasser.

Vi ønsker, at det må være muligt for arbejdsløse at afvise at tage et arbejde, som indebærer, at vedkommende skal skifte bopæl. Efter vores forslag skal arbejdsløses afvisning af at tage arbejde, der ligger uden for vedkommendes hidtidige arbejds- eller fagområde, ikke medføre bortfald af understøttelse. Jeg har senere en bemærkning til hr. Krog Hansen på dette felt.

Endelig foreslår vi, at arbejdsministeriet skal bestemme placeringen af virksomheder med mere end 5 ansatte med primært hensyn til, hvor der forventes at blive ledig arbejdskraft. Det sidste punkt er naturligvis udformet ud fra den hovedtanke, at det ikke er menneskene, der skal placeres efter kapitalens behov, men omvendt kapitalen, som skal placeres dér, hvor menneskene bor. Lad mig understrege, at forholdet formentlig ville være et andet, hvis vi havde et socialistisk Danmark, idet vi så forudsætter, at det offentlige ville tage sig af at løse f.eks. boligproblemet.

Det, der bliver tilbage af arbejdsministerens moderne, aktive arbejdsmarkedspolitik, er altså simpel deportation til gavn og glæde udelukkende for arbejdsgiverparten, og det skulle egentlig være motivering nok for, at vi har stillet vores forslag til folketingsbeslutning. Alene det afsnit, der vedrører arbejdsformidling, gør, at vi må gå imod det hovedlovforslag, som ligger her på bordet i dag.

De øvrige afsnit i lovforslaget om arbejdsformidling og arbejdsløhedsforsikring skal jeg ikke opholde mig længe ved. Der er forslag, vi har sympati for, eksempelvis bestemmelserne om dagpengeret, hvis man er deltidsbeskæftiget, men forslaget om, at man bibeholder 80 pct.s grænsen for dækning af tabt arbejdsfortjeneste, kan vi ikke acceptere. Jeg har sagt snesevis af gange heroppefra, at vi ved dækning af tabt ar-

bejdsfortjeneste forstår en 100 pct.s dækning og hverken 90 eller 80 pct., som nogle tilsyneladende vil lade sig nøje med.

Hr. Erling Dinesen sagde noget om, at det forslag til folketingsbeslutning, som VS har fremsat, er et meget urealistisk forslag. Hr. Erling Dinesen karakteriserede det nærmest som et demonstrationsforslag. Bortset fra den manglende argumentation føler jeg ikke rigtig på denne baggrund nogen større lyst til at gå ind i en debat med hr. Erling Dinesen, for man kan ikke sige: sådan har reglerne været i hundrede år eller i hvert fald i et halvt hundrede år, og det kan nu engang ikke være anderledes. Det er ikke så let at diskutere på det grundlag. For mig at se bliver nogle forkerte regler ikke mere rigtige af, at de har været gældende i et halvt hundrede år.

Nu har vi jo en førstebehandling her, og det er principperne, vi taler om. Hr. Erling Dinesen var inde på noget principielt, idet hr. Erling Dinesen siger, at også han og hans parti finder det rigtigere at flytte virksomheder end at flytte mennesker. Så vidt jeg forstod det, var det hr. Erling Dinesens og socialdemokratiets principielle synspunkt. Her har vi det svælg igen, som jeg talte om før, altså den ideelle politiske målsætning på den ene side — nemlig socialdemokratiets mening om, at det er rigtigere at flytte virksomheder end mennesker — og så på den anden side hr. Erling Dinesen i rollen som fødselshjælper for nogle love, som er rent kapitalistiske i deres sigte. Jeg tror ikke, det er helt forkert, når jeg siger, at den før omtalte deportationsbestemmelse blev til i hr. Erling Dinesens ministertid. Når der er dette svælg mellem den ideelle målsætning på den ene side og den politiske praksis på den anden side og man alligevel vil have, at folk skal tro på én, så kan jeg ikke se rettere, end at man prostituerer sig på en eller anden måde. For hvad vil man egentlig med et principprogram, når man aldrig nogen sinde skal følge det?

Jeg kunne godt have lyst til at citere fra Typograftidende nr. 47 for den 21. november 1969 noget fra en lederartikel, som har overskriften „Arbejdsforvildningen“ — det var en ny betegnelse for denne lovgivning:

„Ved I da ikke, I, der mere eller mindre skamfuldt skjuler jeres ansvar for dette indgreb i dansk fagbevægelse, at I